

delse i et bestemt i kendelsen angivet tidsrum, hvorefter den pågældende påny kan forlange spørgsmålet indbragt for retten.

Man har ment det rigtigt, at der — som i stk. 3 fastsat — gives den pågældende ret til at have en beskikket sagfører til bistand, og at der — uanset at det ikke drejer sig om en straffesag — ydes ham samme retlige garantier, som for behandlingen af straffesager i retsplejeloven foreskrevet.

Med hensyn til stk. 4 bemærkes, at det i ganske enkelte sager ikke vil være muligt at overlade domstolene skønnet over, om en forvaring bør opretholdes.

Der vil her være tale om afgørelser ud fra administrative og politiske betragtninger, der ikke egner sig for domstolsbehandling. De er henlagt til justitsministerens og ikke politiets afgørelse, og en domstolskontrol i disse sager ville blive af ganske formel art, medens justitsministeren i disse som i andre sager må handle under det sædvanlige parlamentariske ansvar.

Til § 9.

Reglen om, at udlændinge ikke uden særlig tilladelse må tage arbejde, stilling eller beskæftigelse her i landet, svarer til bestemmelsen i T. § 6, stk. 3, dog at man foran beskæftigelse har udeladt ordet „anden“ som værende uden særlig betydning. Tilføjelsen om, at dette gælder, hvad enten der for sådant arbejde ydes vederlag eller ikke, samt bestemmelsen i det følgende punktum om, at udlændinge ikke uden særlig tilladelse må drive selvstændig erhvervsvirksomhed her i landet, er i overensstemmelse med den hidtil i praksis fulgte fortolkning af T. § 6, stk. 3. Forsåvidt angår herboende udlændinge, der virker som repræsentanter her i landet, hvad enten det sker for danske eller udenlandske firmaer, og herboende udlændinge, der repræsenterer herværende danske eller udenlandske firmaer i udlandet, kræves der i overensstemmelse med de hidtidige regler arbejdstilladelse. Forslaget betyder en udvidelse ved at kræve arbejdstilladelse af herboende udlændinge, der i udlandet repræsenterer en erhvervsvirksomhed, der har sæde uden for Danmark. Der vil sikkert kun i forholdsvis få tilfælde blive spørgsmål om arbejdstilladelse af den sidstnævnte art, men erfaringerne har vist, at det vil være formålstjenligt til beskyttelse af berettigede danske erhvervsinteresser at have indseende med sådanne udlændinges virksomhed som repræsentanter.

Med hensyn til udlændinge, der fra udlandet indrejser på forretningsbesøg her til landet som repræsentanter for udenlandske

firmaer, er det ikke tanken at gøre nogen ændring i den hidtidige praksis, hvorefter der ikke kræves arbejdstilladelse til sådan virksomhed.

Efter den nugældende ordning meddeles arbejdstilladelser til udlændinge af justitsministeren eller af rigspolitietschefen. Forinden tilladelse meddeles, indhentes der som hovedregel en udtalelse fra vedkommende fagministerium eller et dette underlagt organ. Forsåvidt angår ansøgninger om tilladelse til at tage lønnet beskæftigelse af mere underordnet karakter i andres tjeneste, høres således i reglen arbejdsdirektoratet, der atter plejer at indhente en udtalelse fra vedkommende arbejdsløshedskasse, medens der over ansøgninger om tilladelse til at drive selvstændig erhvervsvirksomhed her i landet eller til at tage beskæftigelse i en ledende stilling i en herværende handels- eller industrivirksomhed indhentes en udtalelse fra handelsministeriet, der atter plejer at indhente en erklæring fra grosserer-societetet, industrirådet eller håndværkets fællesrepræsentation. Andragender om tilladelse til at tage engagement som artist eller give koncerter o. lign. forelægges henholdsvis Dansk Artist Forbund og Dansk Tonekunstner Forening.

Til § 10.

I T. § 6, stk. 5 er det fastsat, at der ved aftale med fremmede regeringer kan træffes bestemmelse om gensidige lempelser i reglerne om opholds- og arbejdstilladelse forsåvidt angår statsborgere i en af de kontraherende stater.

Ligesom der om udlændinges adgang til at tage ophold og drive virksomhed her i landet findes bestemmelser i en række bestående handelsoverenskomster, i hvilke de i nærværende udkast foreslåede regler ikke medfører nogen indskrænkning, må man regne med, at der stadig vil opstå spørgsmål om afslutning af yderligere aftaler på det her omhandlede område, jfr. således at der mellem Danmark og Sverige den 18. november 1946 blev indgået og af Danmark den 23. december 1946 ratificeret en konvention om formidling af arbejdskraft m. v. (Lovtidende C 1947 nr. 1), i henhold til hvis artikel 5 de to landes statsborgere kan tage beskæftigelse som lønarbejdere i det andet land uden at søge arbejdstilladelse.

Ved siden heraf er der naturligvis intet til hinder for, at der uden afslutning af nogen traktat herom af interesserede organisationer o. l. i de respektive lande i forståelse med vedkommende myndigheder træffes aftale om fremskaffelse af arbejdsmuligheder for